

* ΣΤΟ ΛΙΜΑΝΙ *

Μεσ' στη φουρτουνασιμένη θάλασσα
μιά βίραει πέρι δ' ὄθε ανεμοδύρει
καί τὸ ἀρρισμένο κῆμα τὸ ἄγριο
ἐκεῖ ποῦ θέλει αὐτὸ τὴ σέρνει.

Τοῦ ναυτη-δ' τοῦ βλέπει τὸ λιμάνι-
ἢ ἀτρόμητη καρδιά τοῦ δὲ δειλιάζει,
μὸν' πίνοντας σὰ χέρια τὰ κουπιὰ
τ' ἀνδρειωμένα κύματα ταράζει.

* Ἀνδρῶν ἔσαι... κουράζεσαι... πεθαίνει...
ἀγωνίζεσαι νὰ φτάτῃ τὸ λιμάνι
μ' αὐτὴ τὴν μόνη τὴ τρανὴ «ἐλιτίδα» μένει
ἀλλὰ πῶς δὲ φτάνει.

ΜΠΑΜΠΗΣ ΧΡΕΛΙΑΣ

πὸ λήθαργον, ἔβγαλεται τρομακτικὴν φωνήν.
Ἦ ἐγγροῖησις, ἐννοεῖτε, ἐσταμάτησε, ἀλλ'
ἐνεκεν ἀφθόνου ρυθμοῦ τοῦ αἵματος ὁ Προεβὼ
ἐξέπνευσε.

Ὅλιγοι συγγραφεῖς ὑπῆρξαν τόσον παρα-
γωγικοὶ καθὼς ὁ Προεβὼ

Τὰ πλήρη του ἔργα ἀποτελοῦν περισσοτέ-
ρους τῶν ἑκατὸν τόμων. Τὰ ἀριστουργήμα-
τά του εἶναι, ὁ «Ἀρχιπροεβύτερος τοῦ Κι-
λερίν» Ἱστορία ἠθικὴ δημοσιευθεῖσα τῷ
1735, ὁ «Κλεβεδίν» δημοσιευθὲν τῷ 1731,
ἢ «Ἱστορία τῆς Μαργαρίτας ντ' Ἀνζοῦ Βα-
σιλίσσης τῆς Ἀγγλίας» δημοσιευθεῖσα τῷ
1741, καὶ πρὸ πάντων ἡ «Μανὼν Λεσκό»
(1731) διὰ τὴν ὁποίαν πολλὰ ἔργα ἐγράφησαν
καὶ ἦν ἀνέπνευσε τόσους ὄχι μόνον στίχους
εἰς τὸν Γαλιέτην ποιητὴν Ἀλφρέδον Μυσσέ.

Ἐπίσης ἡ «Μανὼν Λεσκό» ἐνέπνευσε καὶ
πολλοὺς μουσικοὺς, δύο δὲ μεγάλα ἔργα, ἔργα
ἄξια προσοχῆς. Μία ὅπερα κομικὴ δύο Γάλλων
μουσουργῶν Μισσενέ καὶ μία ἄλλη ὅπερα
κομικὴ ἐνός Ἰταλοῦ μὲ μουσικὴν τοῦ ἐπίσης
ἐπιφανοῦς Ἰταλοῦ μουσουργοῦ, τοῦ συνθέ-
του τῆς περιφώνου «Τόσκας» Πουτσίνι.

ΑΝ. ΚΑΝ.

DE CICORD

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΠΡΟΕΙΣΑΓΩΓΗ

Γέννησις Γαλλικῆς Γλώσσης - Λα-
οῖνοι, Γερμανοί.

Ἡ Γαλλικὴ γλῶσσα (ὡς καὶ αἱ πλεῖστοι
τῶν νεωτέρων γλωσσῶν) ὀφείλει πολλὰ εἰς
τὴν Λατινικὴν τοιαύτην, καὶ τοῦτο διότι ἡ
Γαλλία διετέλεσε ἐπὶ πέντε αἰῶνας ὑπὸ τὴν
κυριαρχίαν τῶν Ρωμαίων καὶ Λατίνων.

Τὸ 50 π. χ. (πρὸ Χριστοῦ) ἡ Γαλλία
μετ' ἀδιάλακτον ἀγῶνα παρέδωσε τὰ ὄπλα
τῆς εἰς τὸν νικητὴν Cesar.

Κατὰ τοὺς Ρωμαϊκοὺς νόμους τοῦ ἐπετρέ-
πετο τὴν λαλουμένην ἐκεῖ διάλεκτον, ἀλλ',
αὕτη διωκομένη καὶ περιοριζομένη ἀπὸ ἐ-
παρχίαν εἰς ἐπαρχίαν εὔρε καταφύγιον εἰς
τὴν μονήρη Armorique τὴν σήμερον κα-
λουμένην Bretagne τὴν διατηρηθεῖσαν
διὰ μέσον τῶν αἰώνων

Οἱ Λατίνοι ὑπέθετον ὅτι ἡ διάλεκτος τῶν
δὲν ἠδύνατο νὰ διαφθαρή, ἐν μέσῳ τοῦ ἐν
ἀμαθείᾳ ζῶντος ἀκόμη, λαοῦ. Τὸ χριστι-
ανικὸν κήρυγμα τὰ πολυάριθμα σχολεῖα τὰ
ὑδροθέντα εἰς Γαλλίαν ὑπὸ τῆς ἰσχυρᾶς
Ρώμης ἦσαν ἐκεῖνα αἵνα διετήρησαν
τὴν αἴγλην τῆς τέλους ἢ δημώδης Λατι-
νικῆς, ἐκεῖν τῶν ἀγοραίων τὴν παρέσυρε.

Ἀπὸ τοῦδε ἀρχεται ἡ νεωτέρα Γαλλικὴ

διάλεκτος.

Μετὰ τοὺς Ρωμαίους ἦλθον οἱ Γάλλοι
Γερμανικῆς καταγωγῆς οἵτινες κατέλαβον
τὴν Γαλλίαν. Οὗτοι βλέποντες λαλουμέ-
νην ἐκεῖ τὴν Λατινικὴν ἤδη μεταβληθεῖσαν
ἀνέμιξαν τὴν βάρβαρον αὐτὴν διάλεκτον καὶ
οὕτω πολλαὶ λέξεις τῶν μενεβλήθησαν π. χ.
ἢ λέξις guerra ἔγινε qu. o. u. e ἢ λέξις
sabel ἔγινε sabre διὰ τῶν
μεταβολῶν αὐτῶν ἐσηματίσθη ἢ ἀρχαίονος
Γαλλικῆς Γλώσσης.

(συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

B. PAPAS

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΥΠΟ ΔΕΘΝΙΑΔΑ ΖΩΗ

Ἐν τῷ ἐτέρῳ βεβιωτικῷ ἐγγράφῳ φέρε-
ται ἡ ὑπογραφή τοῦ τότε Μητροπολίτου Π.
Πατρῶν Ἀρσενίου (ἐνθ' ἀνωτέρω σελ. 351)
καὶ δεξιὰ ταύτης ἡ σφραγὶς αὐτοῦ, περὶ τὴν
ὁποίαν ἀνχνινώσκονται αἱ λέξεις «Ὁ Πη-
λαίων Ππατρῶν».

Τὰ εἰρημινὰ ἐγγράφα τηροῦνται πρὸς τῷ
οὐ τινος προῖταται δημοσίῳ Ἀρχιεπισκοπῆς
καὶ Ζηκύνθου, ἐν φηκέλλῳ ἐπιγραφομένῳ
«Ππατρῶν», ἐκ τῆς ἀντιγραφῆς δ' αὐτῶν
παραλήφθησαν λέξεις τινὲς διὰ τὸ δυσανά-
γνωστον αὐτῶν

Τὰ ἐγγράφα ταῦτα ἔχουσιν, ὡς ἐξῆς.

† Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ κυ. ἡμῶν Ἰησοῦ Χρι-
στοῦ, εἰς τοὺς ἀφβί! μηνὸς Ἰανουαρίου β' α'
ἐν ἡμέρᾳ. .. εἰς τὴν πικλιάν πάτρα, εἰς τὸν
οἶκον τοῦ κοῦνσουλα τῶν βενετικῶν, τοῦ
ποτὲ μισέρ μπόρτιλο διετριβέθε ὅτε ἐγὼ ἢ
θηγάτηρ τοῦ ποτὲ κ. Ἰακώβου τοῦ ρυτόπου-
λου δόματι Αἰκατερίνα ἐν τῷ νησί τῆς δι-
ακύνθου ὅπου ἐπίσκοποι εἰς ἀσθένειαν ἐν τῇ
σφραγῆ μου καὶ φοβηθεῖσα τὸ ἄσθρον τοῦ
ἐμοῦ θανάτου, ἐν πρώτοις μὲ τὸν Θεὸν καὶ
δεύτερον μετὰ τοῦ ἰδίου μου θελήματος καὶ
μετὰ ἰδίας μου βουλῆς καὶ γνώμης καὶ τὰς
φρένας μου σώως ἐχούσας καὶ τέλειον τὸν
νοῦν μου, ἠθέλησα νὰ διορθώσω τὰ ἀπαντα
ὅσα εἶνε ἐδίκα μου, κινήτᾳ καὶ ἀκίνητᾳ,
κτενώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ἐν πρώτοις
κάνω ἐπίτροπον εἰς τὰ παντοῦ μου ὅλα κι-
νητὰ τε καὶ ἀκίνητα, τὸν ἀνεψιόν μου, τὸν
μισέρ φραντζέσκο δεργιέθε ὡς ἴδιον οἰκοκύ-
ριν ἐν πρώτοις τοῦ ἀφήνω διὰ τὴν ψυχὴν μου
ἓνα πάλωμα ἄσπρο καὶ ἓνα κρεβάτι που
πουλένιο διὰ νὰ συνδράμῃ τὸ κορμί μου ἐν

τῷ τάφῳ, καθὼς καὶ ἓνα ζευγάρι σεντόνια
κεντητά. ἔτι δὲ ἀφήνω τῆς ἀνεψιάς μου, τῆς
κυράτσης τῆς μαργαρίτας, γυνὴ τοῦ ποτὲ
στάθη νεπακτῆτη, ἓνα ζευγάρι σεντόνια κεν-
τημένα καὶ ἓνα πάλωμα καὶ ἓνα κρεβάτι
μάλλινο. ἔτι δὲ ἀφήνω τῆς κυράτσης τῆς ζαμ-
πέτας τὴν . . . σάρτσα καὶ ἓνα ζευγάρι
σεντόνια διὰ τὴν ψυχὴν μου, τὸ ἀκόμη καὶ
τὸ ροῦχο μου τὸ κόκκινο ἔτι δὲ ἀφήνω τῆς
ἀνεψιοῦ μου, τοῦ μισέρ φραντζέσκου κασέλε-
δου ἀδελανῆς, μετὰ τοῦτο θέλω μετὰ τῶν ἰ-
δίου μου θελήματος τὸ κορμί μου νὰ τὸ
θάψουν εἰς τὸν ἅγιον νικόλαον τὸν βλατε-
ριότην, τὸ ὅποιον ἐπροσέχωσα καὶ τὲς εἰκό-
νες διὰ ψυχικὴν μας σωτηρίαν,
(Ἀκολουθεῖ)

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΩΝ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΩΝ

ΓΙΑ ΤΟΝ κ. ΚΟΥΜΑΝΙΩΤΗΝ

Ὁ φίλος μου κ. Κουμανιώτης ὄρατᾳ τὰ
ψάλλει γὰ κείνους ποδοδημοσιογραφουμένους
δῶνυμο, ὅπως π. χ. ὁ «Φιλαλήθης» καὶ ὁ
«Παράξενος» ποῦ γράφει τόσο πεταχτὰ, ἀλ-
λὰ ὅλ' ἦτον περὶ συναπῆς πρὸς τὸν ἑαυτοῦ
τοῦ ἐν σὸ σχετικὸν δημοσίευσμά του κατὰ τῶν
ψευδωνύμων, ὑπέγραφε μὲ ψευδῶνυμον.
«Τὸ Ὑποβρύχιον».

Σ' τὴν Ἐλ.—βίρα μου

Τι σκληρὴ ποῦ εἶσαι!! Τόσο γλήγορα τὰ
ξέχασες; ξέχασες τὰ λόγια μου
κεῖνα ποῦ μοῦλεγε; κρυφὰ σ' τὸ σκοτάδι!
Δὲν πειράζει; ἀ; μιλᾷν μόνον ὅτι εἶσαι εὐ-
τυχῆς καὶ αὐτὸ μοῦ ἀρκεῖ. «Ἀτυχῆς Δητ-
μονημένος».

«Ἄδωνι» μόνο μὲσω «Ἐλικῶνος» δέχο-
μαι τὴν ἀνταλλαγὴν σας. Ἄν θέλετε γράψτε
μου. «Μίρα».

«Ἀπελιτισμένο Φανταράκι» Γνώρισέ με;
διευθυνσίν σου πρὸς ἀνταλλαγὴν carte-postal
«Ἀπελιτισμένοι».

ΕΓΚΡΙΘΕΝΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

«Μυρομένη Αἴθα» «Ἀτυχῆς Δημονημέ-
νος» «Ἀγριολουλουδο» «Ξεκλειδωτος» «Δι-
άπτων Ἀστήρ» «Φιλέρημος Ἀηδῶν» «Φτε-
ρὸ στὸν ἄνεμο» «Κυνηγὸς τοῦ Ἀπεύρου»
«Ἀπόκληρος τῆς τύχης» «Συμπαθῆς Ἀρι-
στής» «Ἠχὸ τῆς ἐρήμου».

Προτιμᾶτε τὴν ὑγιεινὴν, θρεπτικὴν καὶ

παγκασμίου φήμης γαλακτοῦχον Ἑλβετικὴν

ΣΟΚΟΛΑΤΑ ΝΕΣΤΛΕ

